

Κάποια μέρα, φθινόπωρο του 2003, φεύγοντας από τα γραφεία του «Ποταμού» στην οδό Υψηλάντη, βρέθηκα με την «Αχρονη χώρα» του, στα χέρια μου. Εξελίχτηκε σε ένα από τα αγαπημένα μου βιβλία κατάστικτο από σημειώσεις, υπογραμμίσεις, επισημάνσεις.

Αργότερα, πέρασα μια χρονική περίοδο που το μόνο πράγμα που διάβαζα ήταν οι «Δρόμοι», η στήλη του Ρούσσου Βρανά στην εφημερίδα «Νέα». Είχα κόψει και φυλάξει σε ημερολόγια και συρτάρια διάφορα κομμάτια του, που θεωρούσα εξέχοντα.

«Άντεχε» η φιλολογική του εικόνα στη ζωή μου και συχνά ξαναδιάβαζα κεφάλαια από την τόσο πλούσια και φροντισμένη «Αχρονη χώρα». Προχθές έμαθα για το θάνατό του και χθες έφθασαν λίγες πληροφορίες για τον άνθρωπο πίσω από τα κείμενα.

Δεν ήξερα ότι γεννήθηκε το '50 στα Χανιά, ότι στα 16 του έφυγε στο Maryland με υποτροφία, ότι σπούδαζε Νομικά στο Αριστοτέλειο και επηρεασμένος από ομιλία του Γ.Α. Μαγκάκη, εκτόξευσε μια μολότωφ στις εγκαταστάσεις του Ν.Α.Τ.Ο. στη Θεσσαλονίκη.

Δεν ήξερα ότι στα 18,5 του χρόνια, για αυτή την πράξη το στρατοδικείο των Απριλιανών τον είχε φιλοδώρησει με 18,5 χρόνια κάθειρξη. *«Όσα και η ηλικία σου»*, όπως είχε επισημάνει τότε και ο στρατοδίκης σε μια (μάλλον) επίδειξη, μαύρου (μάλλον) χιούμορ . *«Ευτυχώς που δεν ήμουν εξηντάρης»*, αστειευόταν αργότερα ο δράστης και παθών με τους φίλους του.

Δεν ήξερα ότι μετά από σχεδόν τρία έτη στο Επταπύργιο και αργότερα στον Κορυδαλλό, στους 21 χρόνους του, αποφυλακίστηκε λόγω ανήκεστου βλάβης (φυματίωση) και διέφυγε σε Ιταλία, Γερμανία, Σουηδία, για να επανέλθει στην πατρίδα, μετά την μεταπολίτευση και να εργαστεί σαν δημοσιογράφος, μεταφραστής, επιμελητής εκδόσεων.

Ήξερα όμως ότι ήταν πολύ ψηλά στην εκτίμηση μου για αυτά που έγραφε, όπως τα έγραφε και φανταζόμουν έναν άνθρωπο, διακριτικό, καλλιεργημένο, διαφορετικό.

Προχθές έμαθα για το θάνατο του και γύρεψα παρηγοριά στις σελίδες της «Αχρονης χώρας» ανάμεσα στον Καραβάτζιο, τον Τζιορντάνο Μπρούνο, τον Ντ' Αλαμπέρ, τον Στάνιμπεκ, τον Κάντ και σε τόσους άλλους σημαντικούς. Ανάμεσα σε τόσα απίθανα στίγματα γνώσης.

«Η

ζωή είναι πολύ μικρή και η λογοτεχνία απέραντη».
όπως έγραψε (σ. 89).

Στη δε τελευταία παράγραφο του επίλογου της «Αχρονης χώρας» μας λέει:

«Μα πέρα από εκεί απλώνεται πάντα μια Άχρονη χώρα που είναι προορισμένη να κατοικηθεί μοναχά από εκείνους που ξέρουν να ξεφύγουν από το κεχριμπάρι του χρόνου.»

Καμιά αμφιβολία, ο Ρούσσο Βρανάς είναι, από προχθές, μόνιμος κάτοικος της χώρας του, της Άχρονης χώρας του.